

Het JUNGLE BOEK

RUDYARD KIPLING

Het Jungleboek van Rudyard Kipling

Voorwoord

Toen ik als kind in India opgroeide, waren de nachten vol geluiden die geen Engels kind ooit hoort: het gebrul van een tijger in de verte, het schrille gekrijs van pauwen, het zachte plonzen van een mangoest die langs het huis scharrelde, en soms, heel soms, het diepe, verre trompetteren van wilde olifanten in de heuvels. Overdag zag je ze allemaal: de grote zwarte cobra die zich oprotte in de zon, de brutale apen die fruit uit de keuken stalen, de statige olifanten die met hun mahouts door de stoffige straten stapten. Alles leefde, alles sprak, alles had een eigen karakter en een eigen stem.

Dit boek is geboren uit die kinderjaren. Het zijn geen sprookjes in de gewone zin van het woord, en zeker geen lessen in moraal verpakt als dierenverhalen. Het zijn verhalen over de jungle zoals de jungle werkelijk is: wreed, prachtig, rechtvaardig op haar eigen onverbiddelijke manier, en vol van een wet die ouder is dan welke menselijke wet ook. De Wet van de Jungle. Hier vindt u Mowgli, het mensenjong dat door wolven werd grootgebracht, Rikki-tikki-tavi, de dappere mangoest, Kotick, de witte zeehond die een volk redde, en Kleine Toomai die als eerste mens de olifanten zag dansen. Ze zijn geen verklede mensen; ze zijn dieren, met de gedachten, de angsten en de dapperheid van hun eigen soort. En toch zult u, als u eerlijk leest, merken dat hun wereld niet zo ver van de onze afstaat.

Ik heb deze verhalen oorspronkelijk geschreven voor mijn dochter Josephine, die ze nooit groot genoeg zou worden om ze zelf te lezen. Moge dit boek, in deze Nederlandse vertaling, nieuwe kinderen bereiken die net zo geboeid zullen luisteren naar het geritsel in het lange gras, het gebrul van Shere Khan en het zachte „Rikk-tikk-tikki-tchk!” van een kleine, dappere mangoest. Want zolang er kinderen zijn die van avontuur houden, zal de jungle blijven leven.

Rudyard Kipling Bateman's, Sussex

Inhoud

De broers van Mowgli.....	5
De Raadsrots.....	12
Akela, de eenzame wolf.....	15
Mowgli en Bagheera	22
Mowgli verlaat de jungle.....	27
Spreuken van Baloe	29
Baloe in het woud.....	37
De Koude Schuilplaatsen	44
De apengevecht	49
Kaa de python	51
Weglied van de Bandar-log	57
De dorpsclub	63
Shere Khan in de jungle.....	70
De Witte Zeehond.....	78
Lukannon.....	98
Rikki-tikki-tavi	99
Toomai van de Olifanten.....	117
Olifantendans.....	131
Toomai van de Olifanten.....	136
De Dienaren van Hare Majesteit	139

De broers van Mowgli

Nu brengt Rann de Wouw de nacht naar huis Die Mang de Vleermuis bevrijdt — De kudde zijn opgesloten in stal en hut, Want wij zijn vrij tot de dageraad. Dit is het uur van trots en macht, Van klauw en hoektand en poot. Och, hoor de roep! — Goede jacht aan allen Die de Wet van de Jungle gehoorzamen!

Het was zeven uur op een zeer warme avond in de heuvels van Seeonee toen Vader Wolf wakker werd uit zijn dag rust, zich krabde, gaapte en zijn poten een voor een uitstreekte om het slaperige gevoel uit de toppen te verdrijven. Moeder Wolf lag met haar grote grijze neus over haar vier tuimelende, piepende welpen gedrapeerd, en de maan scheen in de mond van de grot waar ze allemaal woonden. „Augrh!” zei Vader Wolf. „Het is weer tijd om te jagen.” Hij wilde juist de helling afspringen toen een klein schaduwtje met een pluizige staart de drempel overstak en jankte: „Veel geluk, o Opperhoofd der Wolven. En veel geluk en sterke witte tanden voor de edele kinderen, opdat zij de hongerigen in deze wereld nooit vergeten.”

„Veel geluk, o opperhoofd der wolven.” Het was de jakhals — Tabaqui, de Bordenlikker — en de wolven van India verachten Tabaqui omdat hij rondrent om kwaad te stichten, roddels te verspreiden en voden en stukken leer eet van de vuilnishopen in het dorp. Maar ze zijn ook bang voor hem, want Tabaqui is, meer dan wie ook in de jungle, geneigd om gek te worden; dan vergeet hij dat hij ooit ergens bang voor was en rent hij door het woud terwijl hij alles bijt wat hij tegenkomt. Zelfs de tijger rent weg en verstopt zich wanneer kleine Tabaqui waanzinnig wordt, want waanzin is het allerbeschamendste wat een wild dier kan overkomen. Wij noemen het hondsdomheid, maar zij noemen het dewanee — de waanzin — en dan rennen ze.

„Kom dan binnen en kijk maar,” zei Vader Wolf stijfjes, „maar er is hier geen eten.” „Voor een wolf niet,” zei Tabaqui, „maar voor zo’n onaanzienlijk persoon als ik is een droog bot al een feestmaal.

Wie zijn wij, het Gidur-volk [het jakhalsvolk], om kieskeurig te doen?” Hij scharrelde naar de achterkant van de grot, vond daar een rib van een hert met nog wat vlees eraan en ging vrolijk het uiteinde kraken.

„Hartelijk dank voor deze heerlijke maaltijd,” zei hij terwijl hij zijn lippen aflikte. „Wat zijn de edele kinderen toch prachtig! Wat groot zijn hun ogen! En zo jong nog! Voorwaar, voorwaar, ik had kunnen bedenken dat koningskinderen van meet af aan mannen zijn.”

Tabaqui wist net zo goed als ieder ander dat er niets zo ongelukkig brengt als kinderen recht in hun gezicht te prijzen. Het deed hem plezier te zien dat Moeder en Vader Wolf zich ongemakkelijk voelden.

Tabaqui bleef stil zitten, genietend van het onheil dat hij had aangericht, en zei toen venijnig: „Shere Khan, de Grote, heeft zijn jachtgebied verplaatst. Hij zal de komende maan in deze heuvels jagen, dat heeft hij mij verteld.”

Shere Khan was de tijger die bij de Waingunga-rivier woonde, dertig kilometer verderop.

„Hij heeft het recht niet!” begon Vader Wolf woedend. „Volgens de Wet van de Jungle mag hij zijn kwartier niet verleggen zonder behoorlijke waarschuwing. Hij zal alle wild in een straal van vijftien kilometer wejagen, en ik — ik moet tegenwoordig voor twee doden.”

„Zijn moeder noemde hem niet voor niets Lungri [de Kreupele],” zei Moeder Wolf zachtjes. „Hij mankt van één poot sinds zijn geboorte. Daarom doodt hij alleen runderen. Nu zijn de dorpelingen aan de Waingunga kwaad op hem en is hij hierheen gekomen om onze dorpelingen kwaad te maken. Ze zullen de jungle uitkammen naar hem wanneer hij ver weg is, en wij en onze kinderen moeten vluchten als het gras in brand wordt gestoken. Voorwaar, wij zijn Shere Khan zeer dankbaar!”

„Zal ik hem jullie dank overbrengen?” vroeg Tabaqui.

„Eruit!” snauwde Vader Wolf. „Eruit en ga jagen met je meester. Je hebt voor één nacht genoeg kwaad genoeg gedaan.”

„Ich ga al,” zei Tabaqui kalm. „Je kunt Shere Khan beneden in het struikgewas horen. Ik had mij de boodschap kunnen besparen.”

Vader Wolf luisterde, en diep in het dal dat naar een beekje liep hoorde hij het droge, boze, knorrige, zangerige gejam van een tijger die niets heeft gevangen en er niet om maalt of de hele jungle het weet.

„De idioot!” zei Vader Wolf. „Een nachtelijk werk beginnen met zulk kabaal! Denkt hij dat onze herten net zo vet en dom zijn als zijn Waingunga-stieren?”

„Sst. Hij jaagt vanavond niet op stier of hert,” zei Moeder Wolf. „Het is de Mens.”

Het gejam was overgegaan in een soort zoemend spinnen dat uit alle windstreken leek te komen. Het was het geluid dat houthakkers en zigeuners die in de openlucht slapen in verwarring brengt en hen soms regelrecht de muil van de tijger in doet lopen.

„De Mens!” zei Vader Wolf, terwijl hij al zijn witte tanden liet zien. „Bah! Zijn er niet genoeg kevers en kikkers in de poelen dat hij Mens moet eten, en dat nog wel op ons grondgebied!”

De Wet van de Jungle, die nooit iets beveelt zonder reden, verbiedt elk dier Mens te eten behalve wanneer het zijn jongen leert doden, en dan moet het buiten de jachtgronden van zijn roedel of stam jagen. De echte reden is dat het doden van mensen vroeg of laat de komst betekent van witte mannen op olifanten, met geweren, en honderden bruine mannen met gongs, vuurpijlen en fakkels. Dan lijdt iedereen in de jungle. De reden die de dieren onder elkaar geven is dat de Mens het zwakste en weerloosste van alle levende wezens is, en dat het onspoorbaar is hem aan te raken. Ze zeggen ook

— en dat is waar — dat menseneters schurftig worden en hun tanden verliezen.

Het spinnen werd luider en eindigde in de volle, keelachtige „Aaarh!” van de tijgeraanval.

Toen klonk een gehuil — een on-tijgerachtig gehuil — van Shere Khan. „Hij heeft gemist,” zei Moeder Wolf. „Wat is er?”

Vader Wolf rende een paar passen naar buiten en hoorde Shere Khan woest mompelen en grommen terwijl hij door het struikgewas tuimelde.

„Die dwaas had niet meer verstand dan op een kampvuur van een houthakker te springen en zijn poten te branden,” zei Vader Wolf met een grom. „Tabaqui is bij hem.”

„Er komt iets de helling op,” zei Moeder Wolf, terwijl ze één oor bewoog. „Maak je klaar.”

Het struikgewas ritselde zachtjes, en Vader Wolf liet zich zakken met zijn achterwerk onder zich, klaar voor de sprong. En als je had toegekeken, dan had je het wonderbaarlijkste ter wereld gezien — de wolf die midden in zijn sprong inhield. Hij sprong al voor hij zag waarop hij sprong, en probeerde toen zichzelf te stoppen. Het gevolg was dat hij vier, vijf meter recht de lucht in schoot en bijna op dezelfde plek landde.

„Mens!” snauwde hij. „Een mensenwelp. Kijk!”

Direct voor hem, zich vastklappend aan een lage tak, stond een naakt bruin baby’tje dat net kon lopen — zo zacht en zo vol kuiltjes als ooit ’s nachts een wolfs-grot was binnengekomen. Hij keek omhoog in het gezicht van Vader Wolf en lachte.

„Is dat een mensenwelp?” vroeg Moeder Wolf. „Ik heb er nog nooit een gezien. Breng hem hier.”

Een wolf die gewend is zijn eigen jongen te verplaatsen kan desnoods een ei in zijn bek nemen zonder het te breken, en hoewel

de kaken van Vader Wolf zich precies om de rug van het kind sloten, raakte geen enkele tand zelfs maar de huid toen hij het neerlegde tussen de welpen.

„Wat klein! Wat naakt, en — wat brutaal!” zei Moeder Wolf zachtjes. De baby wrong zich tussen de welpen door om dicht tegen de warme vacht aan te kruipen. „Ahail! Hij eet gewoon mee met de anderen. Dus dit is een mensenwelp. Is er ooit een wolf geweest die kon opscheppen dat ze een mensenwelp tussen haar kinderen had?”

„Ik heb er wel eens van gehoord, maar nooit in onze Roedel en nooit in mijn tijd,” zei Vader Wolf. „Hij heeft helemaal geen haar, ik zou hem met één tik van mijn poot kunnen doden. Maar kijk, hij kijkt omhoog en hij is niet bang.”

Het maanlicht werd uit de ingang van de grot geweerd, want de grote vierkante kop en schouders van Shere Khan werden naar binnen gestoken. Tabaqui piepte achter hem: „Mijn heer, mijn heer, hij is hier naar binnen gegaan!”

„Shere Khan doet ons grote eer aan,” zei Vader Wolf, maar zijn ogen waren erg boos. „Wat wil Shere Khan?”

„Mijn prooi. Een mensenwelp is deze kant op gegaan,” zei Shere Khan. „Zijn ouders zijn gevluht. Geef hem aan mij.”

Shere Khan had, zoals Vader Wolf al zei, op een kampvuur van een houthakker gesprongen en was razend van de pijn aan zijn verbrande poten. Maar Vader Wolf wist dat de opening van de grot te smal was voor een tijger om erdoor te komen. Zelfs op de plaats waar hij nu stond was te krap voor Shere Khans schouders en voorpoten, net zoals een mens zich niet zou kunnen verweren in een ton.

„De Wolven zijn een vrij volk,” zei Vader Wolf. „Zij nemen bevelen aan van het Hoofd van de Roedel, en niet van een of andere

gestreepte veedoder. De mensenwelp is van ons — om te doden als wij dat willen.”

„Of jullie willen of jullie willen niet! Wat is dat voor praat over willen? Bij de stier die ik gedood heb, moet ik soms mijn neus in jullie hondenhek in steken voor wat mij rechtens toekomt? Ik ben het, Shere Khan, die spreekt!”

Het gebrul van de tijger vulde de grot met donder.

Moeder Wolf schudde de welpen van zich af en sprong naar voren; haar ogen, als twee groene manen in het donker, keken recht in de brandende ogen van Shere Khan.

„En ik ben het, Raksha [de Demon], die antwoordt. De mensenwelp is van mij, Lungri — van mij! Hij wordt niet gedood. Hij zal leven, hij zal met de Roedel meelopen en met de Roedel jagen; en uiteindelijk, kijk goed, jager van kleine naakte welpen — kikkereter — visdoder — zal hij jón jagen! Maak nu dat je wegkomt, of bij de sambhur die ik gedood heb (ik eet geen uitgehongerd vee), terug naar je moeder ga je, verbrand junglebeest, kreupeler dan je ter wereld kwam! Weg!”

Vader Wolf keek verbaasd toe. Hij was bijna vergeten hoe hij Moeder Wolf vroeger in eerlijke strijd van vijf andere wolven had gewonnen, toen ze nog met de Roedel meeliep en niet voor niets ‘de Demon’ werd genoemd. Shere Khan had Vader Wolf misschien aangekund, maar tegen Moeder Wolf durfde hij niet op; hij wist dat zij hier alle voordeel van de plaats had en tot de dood zou vechten. Dus hij deinsde grommend achteruit uit de ingang van de grot en riep, toen hij vrij was:

„Elke hond blaft in zijn eigen tuin! We zullen nog wel zien wat de Roedel ervan vindt, zo’n mensenwelp grootbrengen. De welp is van mij, en uiteindelijk komt hij toch bij mijn tanden terecht, staartdragende dieven!”

Moeder Wolf liet zich hijgend tussen de welpen neervallen, en Vader Wolf zei ernstig tegen haar:

„Shere Khan heeft voor één keer gelijk. De welp moet aan de Roedel worden getoond. Wil je hem nog steeds nog houden, Moeder?”

„Hem houden!” hijgde ze. „Hij kwam naakt, ’s nachts, alleen en erg hongerig; en toch was hij niet bang! Kijk, hij heeft al een van mijn jongen opzij geduwd. En die kreupele slager zou hem doden en dan naar de Waingunga vluchten terwijl de dorpelingen hier uit wraak al onze holen doorzoeken! Hem houden? Natuurlijk houd ik hem. Blijf stil liggen, kleine kikker. O jij, Mowgli — want Mowgli de Kikker zal ik je noemen — er komt een tijd dat jij Shere Khan zult jagen zoals hij jou gejaagd heeft.”

„Maar wat zal onze Roedel zeggen?” vroeg Vader Wolf.

De Wet van de Jungle bepaalt heel duidelijk dat een wolf, zodra hij trouwt, zich mag terugtrekken uit de Roedel waartoe hij behoort. Maar zodra zijn welpen oud genoeg zijn om op hun poten te staan, moet hij ze meenemen naar de Roedelraad, die gewoonlijk eenmaal per maand bij volle maan wordt gehouden, opdat de andere wolven hen kunnen herkennen. Na die keuring mogen de welpen gaan en staan waar ze willen, en tot ze hun eerste hert hebben gedood wordt geen enkele smoes geaccepteerd als een volwassen wolf van de Roedel er een van hen doodt. De straf is de dood, waar de dader ook gevonden wordt; en als je er even over nadenkt, zul je zien dat het niet anders kan.

De Raadsrots

Vader Wolf wachtte tot zijn welpen een beetje konden rennen en nam ze op de avond van de Roedelbijeenkomst, samen met Mowgli en Moeder Wolf, mee naar de Raadsrots – een heuveltop vol stenen en rotsblokken waar honderd wolven zich konden verbergen. Akela, de grote grijze Eenzame Wolf die de hele Roedel leidde door kracht en slimheid, lag languit op zijn rots, en onder hem zaten meer dan veertig wolven van alle maten en kleuren: van dassenkleurige veteranen die een hert alleen aankonden tot jonge zwarte driebjarigen die dachten dat ze dat ook konden. De Eenzame Wolf leidde hen nu al een jaar. In zijn jeugd was hij tweemaal in een wolvenval getrapt en één keer was hij bewusteloos geslagen en voor dood achtergelaten; daarom kende hij de manieren en gewoonten van de mensen. Er werd weinig gepraat bij de Rots. De welpen rolden over elkaar heen in het midden van de kring waar hun moeders en vaders zaten, en af en toe liep een oudere wolf stil naar een welp toe, bekeek hem aandachtig en keerde op geruisloze poten terug naar zijn plaats. Soms duwde een moeder haar welp ver de maneschijn in om zeker te weten dat hij niet over het hoofd werd gezien. Akela riep vanaf zijn rots: „Jullie kennen de Wet – jullie kennen de Wet. Kijk goed, o Wolven!” En de bezorgde moeders herhaalden: „Kijk – kijk goed, o Wolven!”

Eindelijk – en de nekharen van Moeder Wolf gingen overeind staan toen het moment kwam – duwde Vader Wolf „Mowgli de Kikker”, zoals ze hem noemden, naar het midden. Daar zat hij te lachen en te spelen met een paar kiezelstenen die glinsterden in het maanlicht.

Akela hief zijn kop geen moment op van zijn poten, maar ging door met de eentonige kreet: „Kijk goed!” Een gedempt gebrul klonk op van achter de rotsen – de stem van Shere Khan die riep: „De welp is van mij. Geef hem aan mij. Wat hebben het Vrije Volk met een mensenwelp te maken?” Akela bewoog zelfs zijn oren niet. Hij zei alleen: „Kijk goed, o Wolven! Wat heeft het Vrije Volk te maken met bevelen van wie dan ook buiten het Vrije Volk zelf? Kijk

goed!” Er klonk een koor van diepe grommen, en een jonge wolf in zijn vierde jaar wierp Shere Khans vraag terug naar Akela: „Wat heeft het Vrije Volk met een mensenwelp te maken?” Nu bepaalt de Wet van de Jungle dat, als er twijfel bestaat over het recht van een welp om door de Roedel te worden opgenomen, ten minste twee leden van de Roedel – die niet zijn vader of moeder zijn – voor hem moeten spreken.

„Wie spreekt voor deze welp?” vroeg Akela. „Wie van het Vrije Volk spreekt?” Er kwam geen antwoord, en Moeder Wolf maakte zich klaar voor wat zij wist dat haar laatste gevecht zou worden, als het tot vechten kwam. Toen stond het enige andere wezen dat bij de Roedelraad mag zijn – Baloe, de slaperige bruine beer die de wolvenwelpen de Wet van de Jungle leert; de oude Baloe, die mag komen en gaan waar hij wil omdat hij alleen noten, wortels en honing eet – op zijn achterpoten overeind en gromde. „De mensenwelp – de mensenwelp?” zei hij. „Ik spreek voor de mensenwelp. Een mensenwelp brengt geen kwaad. Ik heb geen gave van woorden, maar ik spreek de waarheid. Laat hem met de Roedel meelopen en hem samen met de anderen opnemen. Ik zal hem zelf onderrichten.”

„We hebben nog een tweede nodig,” zei Akela. „Baloe heeft gesproken, en hij is onze leraar voor de jonge welpen. Wie spreekt behalve Baloe?”

Een zwarte schaduw liet zich in de kring vallen. Het was Bagheera de Zwarte Panter, gitzwart over zijn hele lijf, maar met pantervlekken die in bepaald licht optraden als het patroon van moiré-zijde. Iedereen kende Bagheera, en niemand waagde het zijn pad te kruisen; want hij was even sluw als Tabaqui, even onverschrokken als de wilde buffel en even roekeloos als een gewonde olifant. Maar hij had een stem zo zacht als wilde honing die uit een boom druipt, en een vacht zachter dan dons.

„O Akela, en gij Vrije Volk,” spinde hij, „ik heb geen recht om hier te spreken in jullie vergadering, maar de Wet van de Jungle zegt dat,

als er twijfel is over een nieuwe welp die geen zaak van doden is, het leven van die welp voor een prijs mag worden gekocht. En de Wet zegt niet wie die prijs wel of niet mag betalen. Heb ik gelijk?”

„Goed! Goed!” riepen de jonge wolven, die altijd honger hebben. „Luister naar Bagheera. De welp kan voor een prijs worden gekocht. Het is de Wet.”

„Wetend dat ik hier geen spreekrecht heb, vraag ik jullie verlof.”

„Spreek dan!” riepen twintig stemmen.

„Een naakte welp doden is schande. Bovendien kan hij, als hij groot is, jullie nog betere jachtpret bezorgen. Baloe heeft voor hem gesproken. Bij Baloe's woord voeg ik nu een stier toe, een vette, pas gedood, nog geen kilometer hier vandaan, als jullie de mensenwelp volgens de Wet willen aannemen. Is dat moeilijk?” Er klonk een lawaai van tientallen stemmen die riepen: „Wat maakt het uit? Hij sterft toch wel in de winterregens. Hij zal in de zon verbranden. Welk kwaad kan een naakte kikker ons doen? Laat hem met de Roedel meelopen. Waar is die stier, Bagheera? Laat hem worden aangenomen.” En toen klonk Akela's diepe geblaf: „Kijk goed – kijk goed, o Wolven!” Mowgli was nog steeds verdiept in de kiezelstenen en merkte niet dat de wolven een voor een naar hem kwamen kijken. Ten slotte gingen ze allemaal de heuvel af naar de dode stier, en alleen Akela, Bagheera, Baloe en Mowgli's eigen wolven bleven achter. Shere Khan brulde nog steeds in de nacht, want hij was woedend dat Mowgli niet aan hem was overgedragen.

„Ach, brul maar raak,” zei Bagheera zachtjes in zichzelf, „want er komt een tijd dat dit naakte ding jou een heel ander lied laat brullen, of ik ken de mens niet.”

„Het was goed gedaan,” zei Akela. „Mensen en hun welpen zijn zeer wijs. Hij kan nog eens van nut zijn.”

„Voorwaar,” zei Bagheera, „als hij tenminste in leven blijft.”

Akela, de eenzame wolf

„Voorwaar, een hulp in tijd van nood; want niemand kan hopen de Roedel voor altijd te leiden,” zei Bagheera.

Akela zei niets. Hij dacht aan de tijd die elk leider van elke roedel vroeg of laat bereikt: het moment waarop zijn kracht uit hem wegvloeit, hij steeds zwakker wordt, tot hij ten slotte door de wolven wordt gedood en een nieuwe leider opstaat – om op zijn beurt weer gedood te worden.

„Neem hem mee,” zei hij tegen Vader Wolf, „en, „en voed hem op zoals het een lid van het Vrije Volk betaamt.”

En zo werd Mowgli opgenomen in de Seeonee-wolvenroedel, voor de prijs van een stier en op het goede woord van Baloe.

Nu moet je je tevredenstellen met een sprong van tien of elf hele jaren vooruit, en je slechts een voorstelling maken van al het wonderbaarlijke leven dat Mowgli tussen de wolven leidde; want als dat helemaal zou worden opgeschreven, zou het heel wat boeken vullen. Hij groeide op samen met de welpen, hoewel die natuurlijk al volwassen wolven waren lang voordat hijzelf een echte jongen was. Vader Wolf leerde hem zijn vak en de betekenis van alles in de jungle, totdat elk geritsel in het gras, elke adem van de warme nachtlucht, elke roep van de uilen boven zijn hoofd, elk krassen van een vleermuisklauw wanneer die even in een boom ging rusten, en elk plonsje van elk visje dat in een poel sprong, voor hem precies evenveel betekende als het werk op kantoor voor een zakenman. Wanneer hij niet aan het leren was, zat hij in de zon te doezelen en te slapen, at hij en sliep hij weer verder. Als hij zich vuil of warm voelde, zwom hij in de bospoelen; en als hij honing wilde (Baloe had hem verteld dat honing en noten net zo lekker waren als rauw vlees) klom hij er gewoon een boom in om het te halen – en Bagheera had hem precies laten zien hoe dat moest.

Bagheera lag dan languit op een tak en riep: „Kom mee, Kleine Broer.” In het begin klampte Mowgli zich vast als een luiaard, maar later vloog hij bijna even brutaal als de grijze aap van tak tot tak. Hij nam ook zijn plaats in bij de Raadsrots wanneer de Roedel bijeenkwam, en daar ontdekte hij dat, als hij een wolf strak aankeek, die wolf zijn blik moest laten zakken. Dus deed hij het soms voor de lol. Op andere momenten trok hij de lange doorns uit de zoalkussens van zijn vrienden, want wolven lijden vreselijk onder doorns en klitten in hun vacht. ’s Nachts daalde hij soms de helling af naar de akkers, keek nieuwsgierig naar de dorpelingen in hun hutten, maar hij wantrouwde de mensen omdat Bagheera hem een vierkante val met een valluik had laten zien, zo slim verborgen in de jungle dat hij er bijna was ingelopen, en hem had verteld dat het een val was. Hij hield meer dan van wat ook van het samenzijn met Bagheera diep in het donkere, warme hart van het woud: de hele lome dag slapen en ’s nachts kijken hoe Bagheera doodde. Bagheera sloeg links en rechts toe wanneer hij honger had, en Mowgli deed hetzelfde – met één uitzondering. Zodra hij oud genoeg was om dingen te begrijpen, zei Bagheera dat hij nooit vee mocht aanraken, omdat hij voor de prijs van een stier in de Roedel was gekocht. „De hele jungle is van jou,” zei Bagheera, „en je mag alles doden wat je sterk genoeg bent om te doden; maar omwille van de stier die jou heeft vrijgekocht mag je nooit, jong of oud, vee doden of eten. Dat is de Wet van de Jungle.” Mowgli gehoorzaamde getrouw.

En hij groeide en werd sterk zoals een jongen moet groeien die niet weet dat hij lessen leert en die verder nergens aan hoeft te denken dan aan eten.

Moeder Wolf zei hem een enkele keer dat Shere Khan niet te vertrouwen was en dat hij hem op een dag zou moeten doden. Een jonge wolf zou dat advies elk uur hebben onthouden, maar Mowgli vergat het, want hij was maar een jongen – al zou hij zichzelf een wolf hebben genoemd als hij een mensentaal had kunnen spreken.